

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De ea quæ vnxit Dominum vnguento, Sermo XCIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

conceptus fatiget verecundia, quam diu negati partus ærumna afflixit: pater tacet ex pœna, ex verecundia mater celat. O quanta silentio vox nascitur: O quanta taciturnitate tuba sæculis inclamatura generatur: O quod secretum diuini Iudicis dat præconem: *Quia sic mihi fecit Dominus in diebus quibus respexit auferre opprobrium meum inter homines.* Honor coniugij, matrimonij dignitas, est procreatio dulcium liberorum: satis enim graue est, & satis triste, & virginitatis carere præmio, & filiorum solatia non habere, sustinere onera matrimonij, & ad fructum matrimonij non venire. Hinc est, quod gaudet à se ablatum sterilitatis opprobrium, dicendo, *Quia sic mihi fecit Dominus in diebus quibus respexit auferre opprobrium meum inter homines.* Quia hoc apud homines miserum computatur, apud Deum verò reatus nullus est, ubi parentis culpa nulla est, sed iudiciū denegantis. Certè si hoc affert aliqua corporalis infirmitas, necessitas in causa est, non voluntas. Sed iam nunc omnis ignaua carnis intelligentia sit remota, tota corporei sensus abiiciatur infirmitas: & quæcunque est ingenij humani omnis excludatur intentio, fidei pateant oculi, cordis referentur aures, mentis currat & incurrat incessus: vt peruenire ad mysterium Virginei conceptus, ad sacramentum partus Virginei penetrare possimus: adiuuante Domino Iesu Christo, qui ex ea genitus nunc in cœlestia regna cum Deo patre, & Spiritu sancto viuit per infinita sæcula sæculorum. Amen.

*De ea qua unxit Dominum unguento,
Sermo XCIII.*

AD prandium, & ad Pharisei prandium venisse Christum sollicitus forsitan miretur auditor.
Pharisei

Pharisæi domum Christus intrauit, non accepturus Iudaicos cibos, sed diuinam misericordiam largiturus: neque accubuit pocula saporata melle, floribus odorata sumpturus, sed pœnitentis lachrymas ex ipsis oculorum fontibus potaturus: Deus delinquentium gemitus esurit, sitit lachrymas peccatorum. *Rogabat, inquit, Dominum quidam Pharisæus, ut manducaret cum illo: & ingressus domum Pharisæi, discubuit: & ecce mulier quæ erat in ciuitate peccatrix, ut cognouit quod accumberet Dominus in domo Pharisæi: attulit alabastrum unguenti, & stans retro secus pedes eius, lachrymis cœpit rigare pedes eius, & capillis capitis sui tergebat, & osculabatur pedes eius, & ungebat unguento.* Videtis quia ad Pharisæi mensam venit Christus, non ut carnalibus repleretur escis, sed ut in carne negotium cœlestē monstraret: neque ut probaret posita humanitus ante se, sed post se gesta diuinitus approbaret. Christum namque semper agnoscimus per humanos actus diuinas exercuisse virtutes: dum noua, & præter vsus mortalium cuncta esse quæ ab eo etiam corporaliter gesta sunt, comprobantur. Pharisæus ad manducandum vocat Christum: quid ibi quærit mulier non vocata? Claustra domus non prorumpit extraneus, conuiuij secretum non præsumit non inuitatus intrare, cibos paratos relaxandis mentibus post laborem perturbare non audet arbiter luxuriosus: & quid est quod hæc mulier ignota, imò male nota, onusta luctibus, plena lachrymis, clamorosa planctu, nescio ianitore, nullo conscio, ipso ignorante pastore, domus aditus percurrit omnes, transit totas ministeriorum cateruas, ipsum conuiuij peruolat ad secretum, & facit domum lætitiæ domum lamentationis & planctus? Fratres, non rogata venit illa, sed iussa: intrauit exhibita, non præsumens: ipse

sic fecit eam sibi sibi, qui illam cœlesti sententia iussit absolui. Denique dum Phariseus veste clarus, primus in sigmate, in ipsis oculis Christi tumens, epulis homini, non Deo placiturus, festiuus infunditur, venit mulier, & venit retro: quia reus animus post tergum stat ad veniam: quia per culpam nouit se vultus fiduciam perdidisse: venit satisfactura Deo, non homini placitura cum venit: venit pietatis illa, non voluptatis exhibitura conuiuium: denique & penitentiae ponit mensam, fercula compunctionis apponit, panem doloris infert, potum lachrymis temperat in mensura, & ad delicias deitatis totas, totam pulsat cordis sui & corporis symphoniam, organi planctus dat clamorem, citharam per suspiria longa modulatur, gemitus aptat in fistulam: & dum peccatus ipsam conscientiam arguens sæpè percutit, facit placitura Deo cymbala personare: dumque taliter apportat diuinis oculis cibos, totas misericordiae copias sic reportat. *Ecce mulier quæ erat in ciuitate peccatrix.* Exaggerat Euangelista mulieris facinus ut accumulet indulgentiam largitoris. *In ciuitate peccatrix.* Ciuitate peccauerat, quia fama sua famam totius tetigerat ciuitatis: sicque iam non peccatrix solum, sed ipsius ciuitatis facta fuerat ipsa peccatum. Hæc cognouit, quod nisi ab illo solo ciuitatis peccatum non posset auferri, qui solus mundi venerat abolere peccatum. *Et ut cognouit, quia accumberet Dominus in domo Pharisei.* Non ad stantem, non ad sedentem audet venire peccatrix: Deus cum stat, corripit: cum sedet, iudicat: prostratis coniacet, cum decumbit. *Vt cognouit quod accumberet Dominus in domo Pharisei.* Inclinem ad miserandum supernam didicit maiestatem: & ideo credidit, quod esset ad veniam sibi promptus, qui Pharisei venerat tam promptus ad mensam.

menfam. *Attulit alabastrum unguenti.* Portauit oleum, quia medicinam lethali vulnere à superno Medico perquirebat. *Stans retro secus pedes eius.* Ad pedes tendit semper citam veniam qui requirit. Et bene stans, quia iam cadere non potest, qui ad pedes Christi meruit peruenire. *Stans retro secus pedes eius.* Vt Christi vestigiis innixa percurreret per viam vitæ, quæ per viam cucurrerat mortis. *Lachrymis rigabat pedes eius.* En mutatur ordo rerum, pluuiam terræ cælum dat semper: ecce nunc rigat terra cælum: imò super cælos, & vsque ad ipsum dominum imber humanarum profilit lachrymarum: vt iuxta Psalmistam & de aquis flerum canetur illud, Et aquæ quæ super cælos sunt, laudent nomen Domini. *Lachrymis rigabat pedes eius.* O quanta vis in lachrymis peccatorum, rigant cælum, terram diluunt, extinguunt gehennam, delent in omne facinus lata diuina promulgatione sententiam. *Et capillis capitis sui tergebat.* Dominicos pedes lauat lachrymis, crinibus tergit, vacat ab excusatione paupertas, inhumanitas veniam non habet: quia in totum sibi natura sufficit ad obsequium creatoris. *Et capillis capitis sui tergebat.* In peccatrici caput purgandis criminibus refluebat vnda, vt sua fonte mulier in nouum baptisma suorum dilueret illuuiem peccatorum. *Et capillis capitis sui tergebat.* Vt iuxta Psalmistam, Verticem capilli, ex quo ambulauerat in delictis suis, in sanctitatem tali verteret seruitute. *Et osculabatur pedes eius.* Precesserant interuenientes lachrymæ, vt oscula deuota sequerentur, quia lachrymæ satisfactionis sunt documentum: oscula sunt reconciliationis indicia. *Et ungebat unguento.* Mulierem super caput Domini fudisse oleum: alio Euangelista referente cognouimus: nō est ergo q̄ facit hæc mulier mollis & carnalis obsequij, sed plenæ humanitatis

Psa. 148.

Psal. 67.

Mat. 26.

X s est

est sacramentum: quia in capite Christi Deus est, in pedibus Euangelizantium pacem. Orate fratres, ut & nos in vnguine Domini commereamur aliquatenus computari, & vngamur vnguento quod pedibus funditur Saluatoris; quia sicut oblatio est, cum offertur vnguentum: ita Chrisma perfectum est, de dominicis vestigiis cum redundat. Cuius autem mulier ista typum præferat, vel quam magnum præfiguret arcanum, donante Deo, tunc dicemus, quando ea quæ sunt in sequentibus exponentur.

De eodem, Sermo XCIV.

Quoniam sermone proximo partem primam hodiernæ percurrimus lectionis, admirati pariter sumus quo feruore, qua fide, quali ausu, quanta obsequij nouitate, peccatrix mulier ipsius vestigia contigerit Saluatoris; modo quid Phariseus tacens dixerit, quid Christus, cui loquuntur tacita, responderit, audiamus. *Videns, inquit, Phariseus, qui vocauerat eum, ait intra se, dicens: Hic si esset Propheta, sciret utique, quæ & qualis est mulier quæ tangit eum.* Phariseæ, quod conspicias, non est ignorantia, sed potestas: est diuini iudicii, non erroris humani. Phariseæ, erras, nescire magis potuit si fuisset Propheta: quia prophetia non est humani arbitrij, muneris est diuini: vnde Prophetæ scit non quantum vult, sed quantum dederit ille, qui tribuit prophetiam. *Hic si esset Propheta, sciret utique, quæ & qualis est mulier quæ tangit eum.* Mulieris malæ tactus vrit male consciuum: parem polluit, suspectum notat, hominem malæ voluntatis infamat: cæterum peccatrix fit bona, fit sancta, fit innocens, cum tetigerit veniæ largitorem. Stercora contingunt, sed non inquinant Solem: medicum cum tangit vulnera, putredo non polluit: iudicem quamuis

uis